VENDIM
Nr.10, datë 9.5.2005

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Gjergj Sauli	Kryetar	i	Gjykatës	Kushtetuese
Alfred Karamuço	Anëtar	i	“	“
Kristofor Peçi	Anëtar	i	“	“
Kujtim Puto	Anëtar	i	“	“
Vjollca Meçaj	Anëtare	e	“	“
Xhezair Zaganjori	Anëtar	i	“	“
Petrit Plloçi	Anëtar	i	“	“
Sokol Sadushi	Anëtar	i	“	“
Fehmi Abdiu	Anëtar	i	“	“

me sekretare Arbenka Lalica, në datën 9.2.2005, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.15 Akti që i përket:

KËRKUES: ILIR E NAFIJE NOGA, përfaqësuar nga avokat Baftjar Rusi, me prokurë.

SUBJEKTI I INTERESUAR: HANE TOLA, përfaqësuar nga avokat Vladimir Gërmenji, me prokurë.

OBJEKTI: Shfuqizimi si antikushtetuese i vendimeve nr.557, datë 22.10.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Krujë; nr.556, datë 30.4.2003 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe nr.689, datë 2.4.2004 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

Kërkuesit kanë pretenduar se vendimet e lartpërmendura janë rezultat i zhvillimit të një procesi të parregullt ligjor, që konsiston në këto drejtime:

- Procesi gjyqësor nuk është zhvilluar nga një gjykatë kompetente me trup gjykues, por nga një gjyqtar i vetëm. Në këtë mënyrë janë shkelur paragrafi i parë i nenit 42 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë dhe neni 6 i Konventës Europiane të të Drejtave të Njeriut.
- Gjykata e rrethit ka vepruar në kundërshtim me nenin 35 shkronja “a” të Kodit të Procedurës Civile sepse nuk ka bërë vlerësimin e padisë. Nëse do të kishte përcaktuar atë sipas përmbajtjes së ligjit, çështja duhej gjykuar nga një gjykatë e përbërë me një trup gjykues.
- Gjykata nuk ka përcaktuar drejt ndërgjyqësinë duke mos thirrur në gjykim të gjithë personat madhorë, pasi kemi të bëjmë me një pasuri të fituar nga ligji nr.7501, datë 19.7.1991 “Për tokën bujqësore”.
- Gjykata e apelit, që ka riçelur shqyrtimin gjyqësor me kërkesë të paditësit, nuk ka krijuar mundësinë për të kundërshtuar provat që paraqiti ai.
- Gjykata e Lartë duhej ta kalonte çështjen për gjykim, pasi i kemi parashtruar disa probleme ligjore.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Fehmi Abdiu, përfaqësuesin e kërkuesve që kërkoi pranimin e kërkesës, përfaqësuesin e subjektit të interesuar që kërkoi rrëzimin e saj, si dhe bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Krujë, me vendimin nr.557, datë 22.10.2002, ka rrëzuar kërkesën e paditëses Hane Tola, me objekt pjesëtim të pasurisë trashëgimore.

Mbi ankimin e saj, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr.556, datë 30.4.2003, duke vendosur ndryshimin e vendimit të gjykatës së rrethit, ka pranuar padinë dhe ka lejuar pjesëtimin e sipërfaqes së tokës prej 13.644 m^2 ndërmjet paditëses Hane Tola dhe të paditurve Nafije e Ilir Noga,

duke marrë e para ½ pjesë dhe të padituri nga ¼ pjesë.

Mbi rekursin e bërë nga të padituri, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë (dhoma e këshillimit), me vendimin nr.689, datë 2.4.2004, ka vendosur mospranimin e tij.

Në kundërshtim me sa kanë pretenduar kërkuesit gjatë shqyrtimit të çështjes në Gjykatën Kushtetuese, është konstatuar se ata nuk i kanë shterur, sipas ligjit, të gjitha mjetet ligjore në interes të tyre. Nga materialet e ndodhura në dosjen gjyqësore, gjatë shqyrtimit të kërkesës, ka rezultuar se kërkuesit, megjithëse kanë ushtruar rekurs përpara Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, në të vërtetë, në të nuk kanë parashtruar asnjërin nga pretendimet e paraqitura në ankimin kushtetues drejtuar Gjykatës Kushtetuese. Ndryshe nga sa kanë parashtruar para kësaj Gjykate, në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë, kërkuesit kanë pretenduar se gjykata e apelit ka keqinterpretuar aktet ligjore dhe nënligjore lidhur me tokën bujqësore e se ka zbatuar në mënyrë të gabuar vendimin nr.452, datë 17.10.1992 të Këshillit të Ministrave "Për ristrukturimin e ndërmarrjeve bujqësore".

Nga përmbajtja e akteve të gjykimit në gjykatën e rrethit, të apelit dhe në rekursin e paraqitur përpara Gjykatës së Lartë, është konstatuar se kërkuesit, pretendimet për përcaktimin e drejtë të vlerës së objekteve të padisë, për gjykatën kompetente dhe për formimin e ndërgjyqësisë, nuk i kanë ngritur para gjykatës së apelit dhe as para Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, e për rrjedhojë, asnjëra prej tyre nuk është shprehur për këto pretendime.

Sipas nenit 131/f të Kushtetutës, individi mund të paraqesë ankim para Gjykatës Kushtetuese për shkeljen e të drejtave kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, pasi të jenë shterur të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e tyre.

Lidhur me këtë, Gjykata Kushtetuese, në vendimin e saj nr.10, datë 2.4.2003, ka pranuar se "Sipas kuptimit të nenit 131/f të Kushtetutës, mbrojtja kushtetuese ka një funksion përfundimtar që do të thotë se mund të aplokohet vetë në lidhje me vendime për të cilat kanë marrë fund procedurat gjyqësore. Prandaj, shkelja e të drejtave kushtetuese për një proces të rregullt ligjor mund të pretendohet në këtë Gjykatë vetëm pas ezaurimit të të gjitha mundësive që ofron sistemi i padive dhe i aplikimeve".[1]

Veç kësaj, në kuptim të nenit 131/f të Kushtetutës, mbrojtja kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, nënkupton jo vetëm ezaurimin e të gjitha mundësive që ofron sistemi i padive dhe i aplikimeve, por edhe konsumimin si rregull para gjykatave të sistemit gjyqësor të çdo pretendimi ligjor që parashtrohet si shkak shfuqizimi në kërkesën drejtuar Gjykatës Kushtetuese. Përjashtimi nga ky rregull mund të bëhet në ato raste kur Gjykata Kushtetuese, gjatë shqyrtimit të çështjes, gjen shkaqe të arsyeshme në përputhje me Kushtetutën dhe Konventën Europiane për të Drejtat e Njeriut.

Nisur nga ky kuptim, si dhe nga rrethanat e rastit konkret që kërkuesit nuk kanë pasur asnjë pengesë për të parashtruar pretendimet e lartpërmendura në gjykatat e sistemit gjyqësor, Gjykata Kushtetuese arrin në përfundimin se ky pretendim, i ngritur vetëm para kësaj gjykate, nuk mund të shërbejë si shkak për shfuqizimin e vendimeve të atakuara në kërkesë.

Përsa sipër, kërkesa e kërkuesve duhet të rrëzohet si e pabazuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në bazë të nenit 131/f të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", njëzëri,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

[1] Vendimi i Gjykatës Kushtetuese nr.10, datë 2.4.2003